

Múza és lant

P. Buzogány Árpád
Tűnt hangulatok, ősszel

Széles útra sűt vissza a nap,
szekerek nyomán elült a por,
gyermekkori emlékek, nyári
napok hangulata kél abból.

Frissen vágott fű szaga, esti
esők hangulata ébredsz,
kissé nyikorgós, régi, akár
tyúkketrecen a régi retesz.

Útszéli, langyos sárban tapod
a régi gyermek, haja ősz és
beleszagol a levegőbe:
hol van ma szilvalekvárfőzés?

Vörös álomban

Lándzsát dobott a szél a fák közé.
Aszott, vörös levelet talált,
hosszan hullnak. Halk zümmögéssel
riasztanak a mohó halált.

Szemedben vörös fény villan. Ismét
fájlalod, hogy eltelt ez a nap.
Álmomban körötte sok tarka
levél volt. Hulltak. S csak hullanak.

Van helyed itt

Ne nézz tovább végtelen messzeséget,
van itt is domb, ezer virág s bokor,
van itt is minden, mi szemedbe éghet,
virul, növekszik vagy már haldokol.

Elnézheted az embert és a hangyát,
hogyan hordozza súlyos terheit,
meghallod majd a vízesések hangját,
hogy tudd: tenéked is van helyed itt.

S ha jól figyelsz, a föld bőrére vékony
nyomot faragtak régi emberek,
barázdaszélre majd egy újabb sort vonj,
amíg erős vagy és a nyár meleg —
domb hajlatán később is úgy osonj,
vigyáznak rád rég otthagyt jelek.

Kezet fogtak a néppel

Hízott politikusok bendője
feszül, kampányban még jobban,
nagy ígéretek hullnak a pórnép
elé, hatalmas darabokban,

lesz aszfalt, vízvezeték, biztonság,
sok munkahely, minden jó lesz,
higgye el a kampányban a paraszt,
a proletár és a csóresz,

őszintén mondják, ez a dolguk most,
és kezet fognak a néppel —
ezt hallja már egy nemzedék óta,
miért hinné el, ki még éber,

nem segélyen és alkoholon él,
s dolgozna szegény pára,
ám tudja, hogy a jövőnek halvány
s kövér hazugság az ára.

Levélhullásban

Lehullt ma már itt annyi sok
levél, kis sárga banisok,
észre sem vesszük, lám, pedig
járdánk egészen ellepik.

Sárgából ennyi árnyalat
máskor nincsen az ég alatt,

vörösbe hajló s zöldesek,
amit ághegyen meglesek,

citromszínű és sápatag,
barna, mint felzavart patak,
aranylón foltos, pöttyözött
is van néhány a sok között.

Alkonyattájban vad szelek
fújnak, bőséggel leperreg,
ami maradt az ágakon,
sötétben szállnak mind, vakon.

Az utca velük megtelik,
összesimulnak reggelig:
szőnyeg lesz, barna jutalom
lábunk alatt az udvaron.

Fülöp Kálmán

Szabadságod

Kiszakadni a világból
nem lehet, csak
általa, és vele —

hogyanléted abban
nyer teret, ha feléd
nyúl átszegzett keze

s a látszatot elveted —
a Sátán ajándéka
az örök rabság,

és csalóka
délibábos játék,
az egyszer fent,
egyszer lent,

sorsunkra szabott
értelmetlen hozadéka —

csak ki az éjszakából
amíg el nem nyel
a kiábrándultság
kelevényes szakadéka,
s rád telepszik az idegenség,
akik már ezerszám jönnek,
hogyan elvegyék hazád, életed —

hogyan kioltás benned
Isten tüzét, és
gúzsba kössék
imára kulcsolt kezéd.
